

rådighed, der svarede til denne bedømmelsesrapport, må det antages, at forfremmelsesproceduren ikke har været forskriftsmæssig.

5. Annullation af afslaget på en tjenstemands ansøgning om forfremmelse og af

udnævnelsen af en anden ansøger kan sikre en både tilstrækkelig og passende genoprettelse af det økonomiske eller ikke-økonomiske tab, som den pågældende har haft, herunder tabet som følge af forsinkelsen med udarbejdelsen af hans bedømmelse, hvilket har bevirket, at forfremmelsesproceduren er ulovlig.

RETTENS DOM (Femte Afdeling)
16. december 1992^{*}

I sag T-58/92,

Andrew Macrae Moat, tjenstemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved advokat Luc Govaert, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Lucy Dupong, 14 A, rue des Bains,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Thomas F. Cusack, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Nicola Anecchino, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelser af 26. marts 1992 og 21. maj 1992 om afslag på sagsøgerens ansøgninger om stillingerne som chef for enheden IX. A. 7 »Ansættelser« i Generaldirektoratet for Personale og Administration og som chef for enheden IV. D. 3 »Transport og turisme« i Generaldirektoratet for Konkurrence, annullation af afgørelserne om udnævnelse af

^{*} Processprog: engelsk.

T. og F. i de nævnte stillinger samt vedrørende tre påstande om erstatning, nemlig for det tab, sagsøgeren hævder at have lidt som følge af den forsinkede udfærdigelse af hans bedømmelsesrapport, for den manglende anvendelse af denne rapport ved besættelsen af de ovennævnte stillinger og for undladelsen af at give et begrundet svar på hans klage,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Kalogeropoulos, og dommerne R. Schintgen og D. P. M. Barrington,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 28. oktober 1993,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 1 Sagsøgeren, Andrew Macrae Moat, er tjenestemand i lønklasse A4 i Kommissionen. Under henvisning til, at han siden 1986 i alle sine bedømmelser har ansøgt om overflytning til en stilling, hvor han kan udnytte sine ledelsesfærdigheder, har han gjort gældende, at han i betragtning af, at hans lederevner siden 1981 er blevet rost i hans bedømmelser, med rimelighed må kunne forvente en forfremmelse eller en forflyttelse.
- 2 I november 1991 fik han af sin bedømmers sekretær forelagt bedømmerens forslag om, at hans bedømmelse for 1987/89 blev videreført for bedømmelsesperioden 1989/91. Sagsøgeren afviste forslaget med den begrundelse, at hans arbejdsopgaver havde ændret sig.

- 3 Den 4. december 1991 foreslog generaldirektøren for Generaldirektoratet for Konkurrence (GD IV) sagsøgeren, at denne udviklede en tesaurus for en af Generaldirektoratets databaser. Sagsøgeren accepterede forslaget, men påpegede, at han fandt sig selv bedre egnet til en lederstilling.
- 4 Efter to ugers sygeorlov i oktober 1991 var sagsøgeren atter fraværende i en måned fra den 5. december 1991 på grund af sygdom. Sygdommen havde efter hans opfattelse forbindelse med stress som følge af, at Kommissionen ikke tog hensyn til hans ønske om at blive overflyttet.
- 5 Den 30. januar 1992 offentliggjorde Kommissionen to meddelelser om ledige stillinger, KOM/6/92 og KOM/4/92, vedrørende stillingerne som leder af enheden IX. A. 7 »Ansættelser« i Generaldirektoratet for Personale og Administration (GD IX) og leder af enheden IV. D. 3 »Transport og turisme« i GD IV. Stillingerne skulle besættes i lønklasse A3, A4 eller A5. Sagsøgerens ansøgninger til disse stillinger blev registreret som modtaget den 6. februar 1992.
- 6 Den 27. februar 1992 meddelte sekretæren for Kommissionens Rådgivende Udnævnelsesudvalg (herefter benævnt »Udnævnelsesudvalget«) sagsøgeren, at stillingen som leder af enheden IX. A. 7 ville blive besat i lønklasse A3, og at hans ansøgning, efter at ansøgningerne til den pågældende stilling var blevet gennemgået, ikke ville komme i betragtning ved besættelsen af denne stilling.
- 7 Den 3. marts 1992 anmodede den tidligere chef for sagsøgerens enhed ham om at redegøre i detaljer for ændringerne i hans arbejdsopgaver.
- 8 Den 10. marts 1992 sendte sagsøgerens bedømmer ham en kopi af et udkast til bedømmelse for perioden fra juli 1989 til juni 1991. Sagsøgeren sendte udkastet tilbage til bedømmeren og bemærkede, at den ad hoc-gruppe, der ifølge vejledning i bedømmelse af tjenestemænd skal fungere som bedømmer for så vidt angår det

arbejde, der udføres af tjenestemænd, som er valgt til eller afgivet som personale-repræsentant i vedtægts- eller fagforeningsmæssig sammenhæng, ikke var blevet hørt.

- 9 Den 20. marts 1992 forelagde ad hoc-gruppen direktøren for GD IV sine bemærkninger til sagsøgerens arbejde, mens han var afgivet til Personaleudvalget, såvel som mens han udførte sit hverv som valgt, bemyndiget eller delegeret i fagforeningernes arbejdsgrupper.
- 10 Den 25. marts 1992 meddelte sekretæren for Udnævnelsesudvalget sagsøgeren, at stillingen som chef for enheden IV. D. 3 ville blive besat i lønklasse A3, og at hans ansøgning ikke ville komme i betragtning ved besættelsen af denne stilling.
- 11 Chefen for kontoret »Struktur samt A- og LA-personale« meddelte ved notat af 26. marts 1992 sagsøgeren, at hans ansøgning om stillingen som chef for enheden IX. A. 7 var blevet afslået.
- 12 Den 2. april 1992 indbragte sagsøgeren en klage i medfør af artikel 90 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) over afslaget på hans ansøgninger om stillingerne som chef for enheden IX. A. 7 og chef for enheden IV. D. 3, idet han gjorde gældende, at Kommissionen havde udarbejdet hans bedømmelse for 1989-1991 for sent, og at den havde afslået hans ansøgninger om ovennævnte stillinger uden at have anvendt hans bedømmelser.
- 13 Efter en samtale med bedømmeren den 8. april 1992 underskrev sagsøgeren den 13. april 1992 den endelige udgave af sin bedømmelse for perioden fra juli 1989 til juni 1991 og anførte, at hans bedømmelse var blevet mere detaljeret efter ovennævnte samtale.

- 14 En kontorchef i GD IV meddelte ved notat af 21. maj 1992 sagsøgeren, at hans ansøgning om stillingen som chef for enheden IV. D. 3 var blevet afslået.
- 15 Den 12. august 1992 indbragte sagsøgeren en ny klage over afslaget på hans ansøgning om stillingen som chef for enheden IV. D. 3, hvori han gjorde gældende, at Kommissionen havde undladt at tage hensyn til hans personlige interesser såvel som institutionens egne interesser ved at nægte at finde en stilling til ham, som svarede til hans evner.
- 16 Dette er baggrunden for, at sagsøgeren har anlagt denne sag ved stævning indgivet til Rettens Justitskontor den 20. august 1992.
- 17 Ved skrivelse af 17. november 1992 tilstillede generaldirektøren for personale og administration sagsøgeren Kommissionens afgørelse af 13. november 1992 som svar på og afvisning af hans klage af 12. august 1992. Afgørelsen var begrundet med, at den omstændighed, at sagsøgerens seneste bedømmelse ikke forelå, da stillingen som chef for enheden IV. D. 3 blev besat, ikke havde påvirket afgørelsen om ikke at udnævne ham til stillingen, og at hans klage over tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45 og hans erstatningskrav under alle omstændigheder var fuldstændig uberettigede, idet fremgangsmåden ved besættelse af den ledige stilling var den, der er fastsat i vedtægtens artikel 4, 7 og 29.
- 18 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.
- 19 Parterne afgav mundtlige indlæg og besvarede Rettens spørgsmål i retsmødet den 28. oktober 1993.

Parternes påstande

20 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) Sagen admitteres, og sagsøgeren gives medhold.
- 2) Det fastslås, at Kommissionen ikke har udarbejdet sagsøgerens bedømmelse for perioden fra juli 1989 til juni 1991 rettidigt.
- 3) Det fastslås, at Kommissionen ikke anvendte denne bedømmelse, førend den traf afgørelse om besættelse af stillingerne som chef for enheden IX. A. 7 og som chef for enheden IV. D. 3, de efterfølgende afslag på sagsøgerens ansøgninger om disse stillinger annulleres, og følgelig annulleres udnævnelsen af henholdsvis T. og F.
- 4) Det fastslås, at Kommissionen har undladt at give sagsøgeren en begrundet afgørelse vedrørende hans klage inden udløbet af den i vedtægten fastsatte frist.
- 5) Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren henholdsvis 500 000 BFR, 250 000 BFR og 100 000 BFR som godtgørelse for den skade, den har forvoldt ham.

21 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- 1) Retten træffer afgørelse om sagens antagelse til påkendelse i henhold til de beføjelser, der tillægges den ved procesreglementets artikel 114.
- 2) Kommissionen frifindes for så vidt angår samtlige påstande.
- 3) Der træffes afgørelse om sagens omkostninger i henhold til gældende regler.

Påstandene om annullation af de afgørelser, hvorved sagsøgerens ansøgning om stillingerne som chef for enhederne IX. A. 7 og IV. D. 3 afslås, og af de afgørelser, hvorved T. og F. udnævnes til disse stillinger

Formaliteten

Parternes argumenter

- 22 Kommissionen har i svarskriftet påstået sagen afvist med den begrundelse, at klagen af 2. april 1992 og søgsmålet er henholdsvis indbragt og anlagt for tidligt, for så vidt de vedrører afslaget på sagsøgerens ansøgning om stillingen som chef for enheden IV. D. 3 og om udnævnelse af en anden ansøger til stillingen.
- 23 Kommissionen har til støtte for denne afvisningspåstand gjort gældende, for det første, at klagen af 2. april 1992, for så vidt den vedrører afslaget på sagsøgerens ansøgning om stillingen som chef for enheden IV. D. 3, blev indbragt, førend sagsøgeren modtog meddelelsen af 21. maj 1992 om, at hans ansøgning var blevet afslået. Kommissionen fandt følgelig, at klagen, da den var uden genstand, måtte afvises som indgivet for tidligt.
- 24 Kommissionen har for det andet bemærket, at sagsøgeren indbragte en ny klage over den pågældende udnævnelse den 12. august 1992, dvs. den dag, hvor han anlagde denne sag. Således er sagen, for så vidt den vedrører afslaget på hans ansøgning om stillingen som chef for enheden IV. D. 3, også anlagt for tidligt, idet sagsøgeren ikke har ventet med at anlægge den til udløbet af den frist på fire måneder, der er fastsat i vedtægtens artikel 90, stk. 2.
- 25 Kommissionen har erkendt, at annullationssøgsmålet kan admitteres, for så vidt det vedrører afslaget på sagsøgerens ansøgning om stillingen som chef for enheden IX. A. 7 og udnævnelsen af T. til denne stilling.

- 26 Under henvisning til procesøkonomiske hensyn har Kommissionen dog erklæret, at den ikke har noget at indvende imod, at Retten på grund af de særlige omstændigheder ved denne sag behandler begge annullationspåstande ens og træffer afgørelse ved én dom. Kommissionen har understreget, at den ikke nedlægger en formel afvisningspåstand, og at den, da spørgsmålet har almen interesse, henholder sig til Rettens skøn.
- 27 Kommissionen har i denne forbindelse henvist til Domstolens dom af 7. april 1965 (sag 28/64, Müller mod Rådet, Sml. 1965-1968, s. 49, org. ref.: Rec. s. 307), hvori Domstolen efter Kommissionens opfattelse synes at have formuleret det princip, at en for tidligt anlagt sag kan blive gjort egnet til realitetsbehandling ved en senere afgørelse, der bekræfter den for tidligt anfægtede afgørelse. Kommissionen har ligeledes påpeget, at Domstolens Anden Afdeling i kendelse af 23. september 1986 (sag 130/86, Du Besset mod Rådet, Sml. s. 2619) har fastslået, at den administrative procedure har til formål »at give administrationen mulighed for at omgøre den påklagede akt«. I denne sag har Kommissionen ikke til hensigt at omgøre sin afgørelse om ikke at udnævne Moat til den pågældende stilling. Der er ved at blive udarbejdet et udtrykkeligt svar på klagen af 12. august 1992, som vil blive tilstillet sagsøgeren inden udløbet af den i vedtægtens artikel 90, stk. 2, fastsatte frist. Det eneste formål med dette svar er ifølge Kommissionen at forsyne sagsøgeren med Kommissionens begrundelse for, at sagsøgerens kritik af proceduren, der førte til afslaget på hans ansøgninger om stillingerne som chef for enhederne IX. A. 7 og IV. D. 3, er uberettiget.
- 28 Sagsøgeren, som erkender muligheden af, at sagen afvises, for så vidt den vedrører afgørelsen om at udnævne F. til stillingen som leder af enheden IV. D. 3, har anført, at han betragter udnævnelsesafgørelsen som en stiltiende afvisning af hans klage af 2. april 1992, og hans søgsmål er således begrundet med et ønske om at overholde søgsmålsfristen. Han har erkendt, at han under den administrative procedure blev underrettet om, at ansættelsesmyndigheden havde udarbejdet et udkast til et udtrykkeligt svar, som, hvis det blev meddelt ham inden for fristen, ville bevirke, at en ny søgsmålsfrist begyndte at løbe, men har forklaret, at han var nødt til at anlægge sagen for at beskytte sine rettigheder, idet den mulighed forelå, at udkastet ikke ville blive til noget.

- 29 Sagsøgeren har i replikken, hvormed han har fremlagt Kommissionens svar af 17. november 1992 på hans klage af 12. august 1992, bemærket, at Kommissionen ikke modsætter sig, at de to annullationssager påkendes ved én dom, og har anmodet Retten om at tage stilling til de to sager samtidigt.
- 30 I retsmødet meddelte sagsøgeren Retten, at han skal pensioneres den 31. januar 1995. Som svar på et spørgsmål fra Retten har han udtalt, at han opretholder påstandene om annullation af udnævnelserne af T. og F. trods sin snarlige pensionering.

Retten's bemærkninger

- 31 Det skal bemærkes, at en tjenestemand eller forhenværende tjenestemand efter fast praksis kun kan anlægge sag i medfør af vedtægtens artikel 90 og 91 med påstand om annullation af en afgørelse om udnævnelse, der er truffet af ansættelsesmyndigheden, såfremt han har en personlig interesse i, at den anfægtede akt annulleres (jf. Domstolens dom af 29.10.1975, forenede sager 81/74-88/74, Marengo m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1247, af 30.5.1984, sag 111/83, Picciolo mod Parlamentet, Sml. s. 2323, af 10.3.1989, sag 126/87, Del Plato mod Kommissionen, Sml. s. 643, og Rettens dom af 13.12.1990, sag T-20/89, Moritz mod Kommissionen, Sml. II, s. 769).
- 32 Det påhviler derfor Retten at undersøge, om sagsøgeren i betragtning af, at han vil blive pensioneret den 31. januar 1995, stadig kan gøre sig rimelig forhåbning om at blive udnævnt til de pågældende stillinger. Da sagen blev anlagt den 12. august 1992, var der to år, fem måneder og nitten dage til sagsøgerens pensionering. Når der tages hensyn til den tid, der er nødvendig for at fuldbyrde en dom, kan det ikke udelukkes, at sagsøgeren stadig er ansat i den institution, der havde de ledige stillinger, der blev besat ved de anfægtede afgørelser. Heraf følger, at sagsøgeren har en berettiget interesse i at få udnævnelserne af de ansøgere, der blev udnævnt til stillingerne, annulleret.

- 33 Sagen kan således admitteres, for så vidt den tager sigte på annullation af afslaget på sagsøgerens ansøgning om stillingen som chef for enheden IX. A. 7 og udnævnelsen af T. til stillingen.
- 34 For så vidt sagen vedrører afslaget på sagsøgerens ansøgning om stillingen som chef for enheden IV. D. 3 og udnævnelsen af F. til denne stilling, har sagsøgte ligeledes gjort gældende, at den er anlagt for tidligt. Sagsøgte har dog tilføjet, at den i betragtning af sagens omstændigheder og til trods for, at sagen er for tidligt anlagt, ikke modsætter sig, at Retten realitetsbehandler påstanden om annullation af udnævnelsen til chef for enheden IV. D. 3 samtidig med, at den realitetsbehandler påstanden om annullation af udnævnelsen til chef for enheden IX. A. 7.
- 35 Retten finder for det første, at udnævnelsen af F. til stillingen som chef for enheden IV. D. 3 ikke kan betragtes som en stiltiende afvisning af sagsøgerens klage af 2. april 1992, for så vidt som klagen vedrørte stillingens besættelse. En sådan fortolkning ville være ensbetydende med en anerkendelse af, at den førnævnte klage gyldigt var indgivet vedrørende Udnævnelsesudvalgets beslutning om ikke at indstille sagsøgeren til den pågældende stilling.
- 36 Det fremgår imidlertid klart af Rettens praksis, at »forberedende akter — som f.eks. en udtalelse fra et rådgivende Udnævnelsesudvalg, der kun har en begrænset, rådgivende kompetence — ikke [kan] gøres til genstand for et søgsmål, heller ikke selv om de er de eneste akter, sagsøgeren påstår at have kendskab til« (dom af 24.1.1991, sag T-27/90, Latham mod Kommissionen, Sml. II, s. 35).
- 37 I den foreliggende sag er det afslaget på sagsøgerens ansøgning om stillingen som chef for enheden IV. D. 3 og udnævnelsen af F. til denne stilling, der udgør akter, som kan siges at indeholde et klagepunkt i forhold til sagsøgeren, og som han kunne have anfægtet ved først at indbringe en klage i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2.

- 38 Det følger heraf, at sagen for så vidt angår disse afgørelser blev anlagt før afslutningen af den forudgående administrative procedure, og at den derfor er anlagt for tidligt.
- 39 Det skal endvidere bemærkes, at søgsmålsfrister er ufravigelige og ikke kan være genstand for et skøn fra parternes eller vedkommende retsinstans' side, idet de har til formål at fremme klarheden og sikkerheden i retsforhold (jf. Rettens dom af 11.7.1991, sag T-19/90, von Hoessle mod Revisionsretten, Sml. II, s. 615, af 25.9.1991, sag T-54/90, Lacroix mod Kommissionen, Sml. II, s. 749, og Rettens kendelse af 11.5.1992, sag T-34/91, Whitehead mod Kommissionen, Sml. II, s. 1723). Det er uomgængeligt nødvendigt, at der, førend der anlægges sag i anledning af en akt fra ansættelsesmyndigheden, der indeholder et klagepunkt, er indbragt en administrativ klage, som er blevet udtrykkeligt eller stiltiende afvist. Denne procedure har til formål at give administrationen mulighed for at omgøre den påklagede akt (se ovennævnte kendelse i sagen Du Besset mod Rådet) og at give tjenestemanden mulighed for at acceptere begrundelsen for den anfægtede akt og give afkald på at rejse sag, og parterne må derfor ikke undlade at benytte den.
- 40 Retten finder endvidere, at dommen i ovennævnte sag, Müller mod Rådet, som Kommissionen har påberåbt sig, blev afsagt på baggrund af ekstraordinære omstændigheder, der ikke kan sammenlignes med omstændighederne i den foreliggende sag. I sagen Müller mod Rådet anerkendte Domstolen, at en for tidligt anlagt sag var blevet gjort egnet til realitetsbehandling ved en senere afgørelse, der bekræftede sagsøgtens tidligere holdning, for så vidt som denne afgørelse indebar, at der i forhold til Müller blev anvendt en ny ordning, som var trådt i kraft, efter at sagsøgte første gang gav sin holdning til kende, og før sagen blev anlagt. Retten finder ikke, at en udtrykkelig afvisning af en klage, som sker, efter at der er anlagt sag vedrørende den afgørelse, der er genstand for klagen, kan betragtes som en omstændighed, der kan gøre en for tidligt anlagt sag egnet til realitetsbehandling og dermed give parterne mulighed for at forkorte søgsmålsfristerne.
- 41 For så vidt sagen vedrører en påstand om annullation af afslaget på sagsøgerens ansøgning om stillingen som chef for enheden IV. D. 3 og af udnævnelsen af F. til stillingen, må den følgelig afvises som værende anlagt for tidligt.

Realiteten

- 42 Sagsøgeren har til støtte for sin påstand om annullation af afslaget på sagsøgerens ansøgning om stillingen som chef for enheden IX. A. 7 og af udnævnelsen af T. til stillingen alene påberåbt sig ét anbringende, nemlig tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45.

Anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45*Parternes argumenter*

- 43 Sagsøgeren har for det første bemærket, at han, såfremt han var blevet udnævnt til den pågældende stilling, efter omstændighederne ville være blevet forfremmet, og at ansættelsesmyndigheden derfor ifølge vedtægtens artikel 45 skulle sammenligne hans og de øvrige ansøgers fortjenester og bedømmelser.
- 44 Ifølge sagsøgeren var hans bedømmelse for perioden 1989-1991 endnu ikke færdig, da ansættelsesmyndigheden besluttede at udnævne T. til stillingen som chef for enheden IX. A. 7, således at ansættelsesmyndigheden i strid med vedtægtens artikel 45 foretog denne udnævnelse uden at have sammenlignet ansøgernes bedømmelser.
- 45 Kommissionen har i svarskriftet for det første anført, at 71 tjenestemænd i lønklasse A4, der ligesom sagsøgeren har 18 års anciennitet eller derover, arbejder i Kommissionens tjenestegrene, og at sagsøgerens tilfælde ikke er enestående.
- 46 Kommissionen, som ikke har bestridt, at ansættelsesmyndigheden ikke havde sagsøgerens seneste bedømmelse til rådighed, da den udnævnte T., har afvist sagsøgerens påstand om, at den omstændighed, at der ikke forelå nogen bedømmelse af ham, da den omtvistede stilling blev besat, må medføre annullation af den pågældende udnævnelse. Kommissionen har til støtte for sit synspunkt påberåbt sig Domstolens dom af 27. januar 1983 (sag 263/81, List mod Kommissionen, Sml. s. 103) og af 10. juni 1987 (sag 7/86, Vincent mod Parlamentet, Sml. s. 2473), hvori Domstolen har fastslået, at det »ved en udnævnelsesprocedure ikke kræves, at alle ansøgerne skal befinde sig på nøjagtigt samme trin, for så vidt angår deres

bedømmelsesrapporter, og heller ikke, at ansættelsesmyndigheden er forpligtet til at udsætte sin afgørelse, dersom den seneste udtalelse for en af ansøgerne endnu ikke er blevet udarbejdet. Det er ikke tilstrækkeligt til at annullere forfremmelserne, at en af ansøgernes personlige aktmappe er mangelfuld og ufuldstændig, medmindre det godtgøres, at denne omstændighed kan have haft en afgørende indflydelse på udnævnelsesproceduren«.

- 47 Vedrørende den foreliggende sag har Kommissionen anført, at den omstændighed, at sagsøgerens seneste bedømmelse ikke forelå, ikke kan have haft nogen afgørende indflydelse på udnævnelsesproceduren. Kommissionen har påpeget, at der i bedømmelsesrapporten for perioden 1989-1991 i rubrikken »analytisk vurdering« er givet samme karakterer, nemlig ti »udmærket« og fire »meget godt«, som i bedømmelsesrapporten for perioden 1987-1989, der lå i sagsøgerens personlige aktmappe, og som både Udnævnelsesudvalget og ansættelsesmyndigheden havde adgang til.
- 48 Sagsøgeren har i replikken hertil anført, at bedømmelsen for 1989-1991 ikke er identisk med bedømmelsen for 1987-1989, idet bedømmelsesrapporten for 1989-1991 indeholder følgende yderligere bemærkning: »Det skal bemærkes, at han i 1991, da han var ansvarlig for seks af B 2's ti prioriterede sager, ikke lod det gå ud over disse, at han var næsten fuldtidsbeskæftiget med lønforhandlinger. Hans vilje til at få disse sager behandlet, mens han var afgivet på fuldtidsbasis til Personaleudvalget, blev også højt påskønnet.«
- 49 Ifølge sagsøgeren havde den omstændighed, at de personer, der tog stilling til besættelsen af den omtvistede stilling, ikke havde kendskab til denne vurdering, en afgørende indflydelse på deres afgørelser. Vurderingen viser, at han trods sit fagforeningsarbejde og den fremtrædende stilling, han havde under lønforhandlingerne, har varetaget sine øvrige opgaver på fuldt tilfredsstillende måde.

- 50 Kommissionen har i duplikken hertil anført, at den generelle vurdering i bedømmelsesrapporten for 1989-1991, uden at den er identisk med den tidligere bedømmelse, dog er affattet i lignende vendinger. Følgelig kan sagsøgeren ikke med rimelighed hævde, at den manglende bedømmelse havde nogen som helst indflydelse på proceduren for udnævnelse til stillingen som chef for enheden IX. A. 7.
- 51 Kommissionen har tillige gentaget det argument, som den havde fremført i sit svar af 17. november 1992 på sagsøgerens klage af 12. august 1992, nemlig at proceduren for udnævnelse til den pågældende stilling i den foreliggende sag ikke er omfattet af vedtægtens artikel 45, men af vedtægtens artikel 4, 7 og 29.
- 52 Kommissionen har i så henseende nærmere anført, at proceduren efter vedtægtens artikel 29 omhandler indkaldelse af ansøgninger på de i stillingsopslaget fastsatte vilkår og gennemgang af ansøgningerne med henblik på at vurdere ansøgernes egnethed til at bestride den pågældende stilling. Under denne procedure, som ifølge Kommissionen adskiller sig fra proceduren efter vedtægtens artikel 45 (Domstolens dom af 4.3.1964, sag 15/63, Lassalle mod Parlamentet, Sml. 1954-1964, s. 459, org. ref.: Rec. s. 57), vedlægges ansøgerne nødvendigvis deres curriculum vitae og har mulighed for at fremhæve enhver interesse og enhver kvalifikation, de måtte have i relation til stillingen, hvilket opvejer en eventuelt manglende bedømmelse.
- 53 Kommissionen har ligeledes gjort gældende, at institutionen skal vælge den ansøger, der er bedst egnet til at varetage opgaverne i den ledige stilling, og som ikke nødvendigvis er den ansøger, der har den bedste bedømmelse. Endvidere opslås mellemliderstillinger altid som placeret i lønklasse A3, A4 og A5, hvilket også viser, at den her omhandlede procedure ikke er omfattet af vedtægtens artikel 45. Det følger af det anførte, at anbringendet om tilsidesættelse af artikel 45 er ubegrundet.
- 54 Kommissionen finder på denne baggrund, at påstanden om annullation af de anfægtede afgørelser ikke kan tages til følge, idet sagsøgeren ikke har påberåbt sig andre fejl i forbindelse med udnævnelsen af T.

- 55 Sagsøgtes repræsentant frafaldt i retsmødet sit anbringende om, at artikel 45 ikke finder anvendelse i den foreliggende sag. Han gjorde dog gældende, at bedømmelsen ikke er den eneste faktor, der skal tages i betragtning ved sammenligningen af ansøgernes fortjenester, og at den omstændighed, at den seneste bedømmelse for en ansøger til en ledig stilling ikke foreligger, når stillingen besættes, derfor ikke i sig selv kan gøre udnævnelsen af en anden ansøger til stillingen ugyldig og nødvendigvis medføre annullation af udnævnelsen.

Rettens bemærkninger

- 56 Det skal for det første bemærkes, at gennemgangen af ansøgninger om forflyttelse eller forfremmelse skal finde sted i henhold til vedtægtens artikel 45, idet den deri fastsatte pligt til at foretage en sammenligning er udtryk for både princippet om ligebehandling af tjenestemænd og grundsætningen om deres adgang til karriere (Domstolens dom af 13.12.1984, forenede sager 20/83 og 21/83, Vlachos mod Domstolen, Sml. s. 4149, og Rettens dom af 12.2.1992, sag T-52/90, Vølger mod Parlamentet, Sml. II, s. 121, af 3.3.1993, sag T-58/91, Booss og Fischer mod Kommissionen, Sml. II, s. 147, og af 26.10.1993, sag T-22/92, Weissenfels mod Parlamentet, Sml. II, s. 1095).
- 57 Retten skal herefter undersøge, om Kommissionen ved udøvelsen af sit skøn faktisk har foretaget den foreskrevne sammenligning af ansøgerne til den ledige stilling i henhold til opslag KOM/6/92.
- 58 Retten bemærker, at hverken Udnævnelsesudvalget eller ansættelsesmyndigheden ved besættelsen af stillingen som chef for enheden IX. A. 7 havde sagsøgerens seneste bedømmelse til rådighed, da de traf deres afgørelse, idet dens udarbejdelse var blevet forsinket. Kommissionen har ikke bestridt, at den er ansvarlig for denne forsinkelse.
- 59 Ifølge fast praksis ved Domstolen (dom af 17.12.1992, sag C-68/91 P, Moritz mod Kommissionen, Sml. I, s. 6849) og Retten (dom af 3.3.1993, sag T-25/92, Vela Palacios mod ØSU, Sml. II, s. 201) er bedømmelsen en uundværlig del af vurderingen,

hver gang den overordnede myndighed skal tage stilling til en tjenstemands karriere med henblik på at træffe en afgørelse. En forfremmelsesprocedure er behæftet med en mangel, såfremt ansættelsesmyndigheden ikke har kunnet foretage en sammenligning af ansøgenes fortjenester, fordi bedømmelsesrapporterne for en eller flere af dem ved administrationens fejl er blevet udfærdiget med en væsentlig forsinkelse, medmindre ansættelsesmyndigheden har haft andre oplysninger om ansøgenes fortjenester til sin rådighed, således at den har kunnet sammenligne deres fortjenester.

60 Det må herefter undersøges, om den omstændighed, at sagsøgerens seneste bedømmelse ikke forelå, kan have påvirket den omtvistede udnævnelsesprocedure, således at de anfægtede afgørelser må annulleres.

61 Kommissionen har gjort gældende, at den omstændighed, at bedømmelsen ikke forelå, blev opvejet af, at sagsøgerens tidligere bedømmelse, som indeholdt det samme antal bedømmelser »godt« og »udmærket« som den manglende bedømmelsesrapport, var til rådighed på tidspunktet for besættelsen af den pågældende stilling, samt af, at ansøgerne havde mulighed for at indgive deres curriculum vitae sammen med ansøgningerne.

62 Det skal for det første bemærkes, at selv om en manglende bedømmelse blot bekræfter de meget positive vurderinger i de tidligere bedømmelser, kaster den en vis »glans« over dem (dom af 17.3.1993, sag T-13/92, Moat mod Kommissionen, Sml. II, s. 287).

63 Retten fastslår endvidere, at sagsøgerens seneste bedømmelse i den foreliggende sag indeholder følgende yderligere rosende vurdering: »Det skal bemærkes, at han i 1991, da han var ansvarlig for seks af B 2's ti prioriterede sager, ikke lod det gå ud over disse, at han var næsten fuldtidsbeskæftiget med lønforhandlinger. Hans vilje til at få disse sager behandlet, mens han var afgivet på fuldtidsbasis til Personaleudvalget, blev også højt påskønnet.« Denne endnu mere positive vurdering, som ikke var med i sagsøgerens foregående bedømmelse, burde have været en af de

faktorer, der blev taget hensyn til ved besættelsen af de pågældende stilling. Det må følgelig antages, at den omstændighed, at sagsøgerens seneste bedømmelse ikke var til rådighed, har påvirket hans forfremmelsesmuligheder.

- 64 Det følger af det anførte, at behandlingen af den ansøgning, sagsøgeren indgav i anledning af meddelelse om ledig stilling KOM/6/92 vedrørende stillingen som chef for enheden IX. A. 7 i GD IX, kan have været påvirket af, at hans seneste bedømmelse ikke fandtes i hans personlige aktmappe.
- 65 Da Kommissionen endvidere ikke har kunnet godtgøre, at de personer, der skulle træffe afgørelserne vedrørende sagsøgeren, havde kendskab til andre oplysninger svarende til den manglende bedømmelse, må det fastslås, at ansættelsesmyndigheden ikke har foretaget en forskriftsmæssig sammenligning af sagsøgerens fortjenester ved besættelsen af stillingen som chef for enheden IX. A. 7.
- 66 Herefter er anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45, stk. 1, berettiget.
- 67 Følgelig må afslaget på sagsøgerens ansøgning om stillingen som chef for enheden IX. A. 7 i GD IX og udnævnelser af T. til stillingen annulleres.

Påstandene om, at Kommissionen dømmes til at godtgøre den skade, sagsøgeren hævder at have lidt

Parternes argumenter

- 68 Sagsøgeren har nedlagt tre påstande om godtgørelse og har til støtte herfor anført tre anbringender. Det første anbringende vedrører den forsinkede udarbejdelse af hans bedømmelse, det andet tilsidesættelsen af vedtægtens artikel 45 og det tredje tilsidesættelsen af vedtægtens artikel 90, stk. 2.

- 69 Sagsøgeren har beregnet, at Kommissionens 129 dages forsinkelse med udarbejdelsen af hans bedømmelsesrapport for perioden 1989-1991 repræsenterer 13% af den karriere, han har tilbage fra den 7. april 1992 til pensioneringen, og han har anslået tabet til 500 000 BFR, mens han har anslået et beløb på 250 000 BFR som erstatning for den skade, han har lidt på grund af tilsidesættelsen af vedtægtens artikel 45. Der er taget hensyn til, at de 178 dage, der ligger mellem hans indgivelse af ansøgning til de pågældende stillinger og den stiltiende afvisning af hans klage af 12. august 1992, udgør 20% af hans resterende karriere. Sagsøgeren har ligeledes lagt Kommissionen til last, at den ikke besvarede hans klage af 2. april 1992 med en begrundet afgørelse, og har anslået et beløb på 100 000 BFR som erstatning for den skade, han har lidt på grund af denne undladelse.
- 70 Kommissionen har fastholdt, at sagsøgeren ikke har fremlagt noget specifikt og sikkert bevis på, at Kommissionens handlemåde har påført ham et tab.

Rettens bemærkninger

- 71 Retten finder ikke, at sagsøgeren i denne sag har fremlagt noget bevis for et økonomisk eller ikke-økonomisk tab som følge af de anfægtede afgørelser, som ikke kan genoprettes i tilstrækkeligt omfang ved at annullere afgørelserne. Selv om det antages, at sagsøgerens anbringender til støtte for påstandene om godtgørelse er velbegrundede, var følgen af forsinkelsen med udarbejdelsen af hans bedømmelse, at denne ikke forelå, da den pågældende stilling blev besat, hvilket sanktioneres ved at annullere afgørelserne vedrørende stillingen. Tilsvarende finder Retten, at annullationen i den foreliggende sag udgør en tilstrækkelig og passende sanktion for undladelsen af at begrunde den anfægtede afgørelse, idet sagsøgeren ikke har lidt nogen bestemt skade som følge af en anden retsakt end den afgørelse, hvorved hans ansøgning blev afslået (se Domstolens dom af 7.2.1990, sag C-343/87, Culin mod Kommissionen, Sml. I, s. 225, og Rettens dom af 28.11.1991, sag T-158/89, Van Hecken mod ØSU, Sml. II, s. 1341).
- 72 Heraf følger, at påstandene om godtgørelse ikke kan tages til følge, og at det ikke er nødvendigt at tage stilling til en eventuel afvisning.

Sagens omkostninger

- 73 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge procesreglementets artikel 88 bærer institutionerne dog deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte.
- 74 Da sagsøgeren delvis har tabt sagen for så vidt angår påstandene om annullation og godtgørelse, mens Kommissionen delvis har tabt sagen, idet den ikke er frifundet for så vidt angår sagsøgerens øvrige påstande, finder Retten det rimeligt, at sagsøgeren bærer halvdelen af sine egne omkostninger, og at Kommissionen bærer sine egne omkostninger samt halvdelen af sagsøgerens.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Femte Afdeling)

- 1) Kommissionens afslag på sagsøgerens ansøgning om stillingen som chef for enheden IX. A. 7 »Ansættelser« i GD IX annulleres.
- 2) Kommissionens afgørelse om udnævnelse af T. til denne stilling annulleres ligeledes.
- 3) Kommissionen frifindes i øvrigt.

- 4) Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler halvdelen af sagsøgerens omkostninger. Sagsøgeren bærer halvdelen af sine egne omkostninger.

Kalogeropoulos

Schintgen

Barrington

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 16. december 1993.

H. Jung

A. Kalogeropoulos

Justitssekretær

Afdelingsformand